

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 36 (41) • 26 octombrie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Pe urmele sfinților

Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase

Preot Constantin Sturzu | Doxologia.ro

Ați avut vreodată sentimentul că sunteți vegheat și ajutat cu discreție de cineva, mai ales în momentele grele? V-au cutremurat anumite „coincidențe”, v-au pus pe gânduri „întâmplări” mustind a sens și rotunjind rostul vieții voastre? Ei bine, nu greșiți dacă intuiți că aveți (și) prieteni nevăzuți, nu din lumea aceasta, mereu gata să vă vină în ajutor.

Jnvățăm, încă din pruncie, că avem un înger păzitor sau că ne aflăm sub ocrotirea sfinților ale căror nume le purtăm. Dar nu ne învăță nimeni că șirul prietenilor din Cer, însă atât de aproape de noi, este cu mult mai mare decât ne putem imagina. Avem impresia că noi am descoperit câte un sfânt – cum e cazul, în ultimii ani, cu Sfântul Efreem cel Nou – și, căpătând evlavie la el, ni-l câștigăm de prieten. În fapt, înainte de a avea noi evlavie la un sfânt, acesta a avut „evlavie” la noi. Și convertitul are impresia că el l-a descoperit pe Dumnezeu sau a ajuns la El, deși realitatea este că Dumnezeu S-a lăsat descoperit.

Nu noi alergăm la Dumnezeu, ci El aleargă mereu spre noi, iar noi deschidem ochii – „ne venim în sine” (cf. Luca 15, 17) –, sesizând această mișcare. Și-L întâlnim. Așa este și în cazul sfinților. Ei ne sunt prieteni înainte de a-i descoperi noi, ca atare. Nu noi le „cerem prietenia”, noi doar ne trezim la realitate și sesizăm tovarășia lor, dragostea lor atât de smerită și de discretă.

Am scris rândurile de mai sus inspirat fiind de Sfântul Mare Mucenic Dimitrie. În 2016, cam pe vremea aceasta, aflat în chiliuța pe care mi-o oferise Mănăstirea Vilaller din Pirinei am trăit, dintr-odată, sentimentul unei prezențe copleșitoare, extrem de familiare. Într-o fracțiune de secundă am „văzut” că, în multe momente grele ale vieții mele, l-am avut alături pe ocrotitorul cetății Tesalonicului – dar și al bisericii din satul în care am copilărit, în care m-am împărtășit de atâtea ori și în care m-am spovedit prima dată. M-am văzut „înfiat” de acest mare sfânt, care a vegheat asupra mea chiar și în momentele în care faptele mele și zbaterele mele existențiale mă transformaseră într-un personaj mai degrabă smintitor pentru cei din jur. Am înțeles că, deloc întâmplător, pașii mi-au fost purtați de două

ori prin Grecia, având șansa de a mă închina la sfintele sale moaște. Că atunci când nu aveam unde locui cu familia, el a mijlocit să primesc de la Mitropolie un spațiu locativ într-o casă a parohiei „Sfântul Dimitrie” – Balș. După ce am fost hirotonit, prima mea „Înviere” slujită ca preot a fost într-o biserică din Iași ce-l are ca ocrotitor pe sfântul „izvorător de mir” și în care slujea și slujește și acum un preot cu numele Dumitru (Boboc), un prieten de suflet al familiei mele. Și mai sunt multe alte momente din viața mea în care am simțit mâna binefăcătoare și protectoare a Sfântului Mare Mucenic Dimitrie.

Citindu-i viața, am realizat că, precum toți „casnicii lui Dumnezeu” (cf. Efeseni 2, 19), și Sfântul Dimitrie își asumă pe cei încredințați lui precum o mamă devotată care nu renunță niciodată la pruncii ei, indiferent pe ce cărări apucă la maturitate. E consemnat chiar un moment în care, deși Dumnezeu ar fi vrut să lase cetatea Tesalonicului în mâinile păgânilor, sfântul refuză să plece cu moaștele de acolo și stăruiește pentru iertarea naționalilor săi.

(continuare în pagina 2)

*(continuare din pag. 1)**Pe urmele sfinților*

Obține însă doar o amânare, pentru că vine și momentul în care însuși Sfântul Dimitrie primește, cu multă durere și cu lacrimi, să părăsească Tesalonicul ce ajunge, astfel, în mâinile otomanilor pentru o vreme îndelungată. Se pare că tesalonicenii căzuseră în grele păcate, se depărtaseră mult de credință, încât și preoții de la catedrala ce adăpostea moaștele Sfântului Dimitrie vindeau pe bani grei, în loc să dăruiască, mirul ce izvora neconținut din înmiresmatul său trup. Acest moment îl determină pe Părintele Cleopa Ilie să exclame, într-o predică ținută în ziua de 26 octombrie: „Frații mei, cum v-am spus, Sfântul Dimitrie și toți sfinții se roagă pentru noi. Însă de la o vreme, dacă nu ne îndreptăm viața noastră, și Dumnezeu, și sfinții Lui ne părăsesc”.

Chiar ne părăsesc sfinții? Ne lasă orfani de orice ajutor și ocrotire? Un răspuns corect la aceste interogații ne oferă viața duhovnicească. Treptele desăvârșirii creștine includ și un moment al „harului părăsirii”. E situația paradoxală în care omul percepe că Dumnezeu l-a părăsit (v. Psalmi 21, 1; Matei 27, 46), dar în care Dumnezeu continuă să fie prezent, de fapt. Obiectiv vorbind, harul Domnului nu ne părăsește în astfel de momente, dar subiectiv, noi percepem acest „interval” de libertate și „loc” de creștere duhovnicească drept părăsire. Dimpotrivă, unde „s-a înmulțit păca-

Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase

Pr. Constantin Sturzu | Doxologia.ro

mul, a prisosit harul” (Romani 5, 20).

Așa este și cu „părăsirea” noastră de către sfinți. Putem uita de ei și, prin fapte și prin gânduri necurate, să-i îndepărtăm. În fapt, noi ne depărtăm de ei, în timp ce sfinții așteaptă, cu durere și cu nădejde, întoarcerea noastră și momentul în care vom primi să fim din nou ajutați de aceștia. Stricăm prietenia cu ei, legând prieteșug cu duhurile întunericii. Dar sfinții nu ne pot fi neprieteni. Ne respectă deciziile, dar nimic nu ne poate alunga din inima lor. Și cât de trist e omul care, înconjurat de atâtea mulțime de sfinți – adică de prieteni – alege să trăiască singur! Convulsiile agonizante ale lumii de azi din astfel de tristeți se alimentează. Nu, nu ne putem plânge că suntem singuri – neajutorați, neînțeleși, neimpliniți. Nu de prieteni ducem lipsă, ci de inimi prietenoase.

Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul

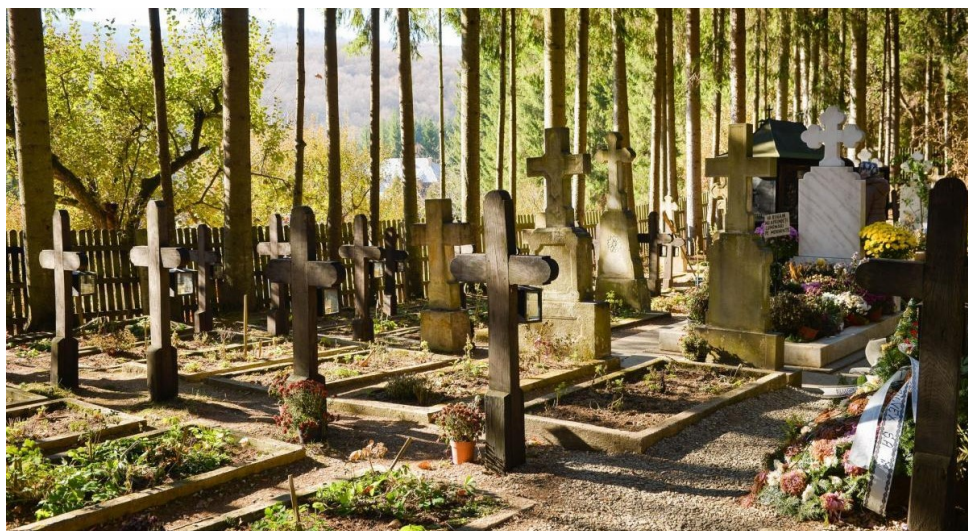
Ritualul de pecetluire a mormântului

Preot Simion Florea Marian

După săvârșirea slujbei înmormântării și după ce sicriul cu cel adormit a fost pus în groapă, mai înainte de a se acoperi cu pământ, preotul pecetluiește groapa, luând cu o lopată țărână din pereții ei, de la cap, de la picioare, din dreapta și din stânga, rostind solemn: „Se pecetluiește groapa robului lui Dumnezeu (N), până la a doua venire: În numele Tatălui. Amin. Și a Fiului. Amin. Și a Duhului Sfânt. Amin. Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”.

După unele tradiții se crede și se spune că preotul de aceea face cruce și pecetluiește mormântul, pentru că el, prin aceasta, însemnează locul pentru ca la a doua venire sufletul să afle corpul său și să se poată întrupa. Dacă n-ar face crucea aceasta, se spune că sufletul n-ar nimeri corpul. În același timp, când face preotul crucea, zice îngerul către suflet: „Vezi, suflete, unde-ți e trupul, caută bine ca la o a doua venire să știi unde e îngropat și să-l poți afla”.

Desigur, acest ritual reprezintă doar o tradiție, nefiind o realitate certă. Atunci când vom învia, nu știm exact cum va fi, cum ne vom aduna. Unii teologi ortodocși, între care și teologul rus Vladimir Lossky, vorbesc de o „pecete a persoanei” imprimată pe toate cele ale omului. Persoana umană

este unică și ea cumva marchează, lasă o pecete a persoanei (a ipostasului) pe fiecare parte componentă a trupului său, astfel încât la înviere persoana își va chema ce e al său, se va întregi cu ușurință. Așadar, pecetluirea gropii la înmormântare nu e doar un act simplu marcat deasupra mormântului, ci un semn văzut al desprinderii acelei persoane de cele materiale până la învierea cea de obște. E pecetluirea acestei desprinderi, atât pentru cel care și-a dat duhul, cât și pentru cei apropiați care participă la înmormântare. Aceasta nu are nici o legătură cu vreun simbolism metaforic și fără conținut real, ci este înțelegerea duhovnicească a unor realități spirituale, în armonie cu restul slujbei și cu tradiția Bisericii.

De altfel, acest ritual al pecetlurii gropii nici nu face parte din slujba înmormântării așa cum este ea însemnată în cărțile de slujbă și nici nu este menționat în această slujbă, ci este o tradiție locală, pe care preoții o practică nu într-un mod general. Dacă această practică a pecetlurii gropii este bine înțeleasă, adică în armonie cu restul slujbei înmormântării și cu tradiția Bisericii, atunci ea poate fi practică. Dacă însă această ritual este înțeles mai mult în sens superstițios (de exemplu, o practică ce ne păzește de strigoi sau de fantome), atunci ea este criticabilă și nu-și îndeplinește rolul ei escatologic.

(Înmormântarea la români, Editura Grai și suflet – Cultura națională, București, 1995, p. 211)